

61998A0073

**HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea extinsă)
15 martie 2001***

**Société chimique Prayon-Rupel SA
împotriva
Comisiei Comunităților Europene**

„Ajutoare de stat - Neinițierea procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din Tratatul CE [devenit articolul 88 alineatul (2) CE] - Dificultăți serioase”

În cauza T-73/98,

Société chimique Prayon-Rupel SA, cu sediul în Engis (Belgia), reprezentată de către B. van de Walle de Ghelcke, avocat, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către domnul D. Triantafyllou, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

susținută de

Republica Federală Germania, reprezentată de doamna B. Muttelsee-Schön, în calitate de agent, asistată de către C. von Donat, avocat,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei Comisiei din 16 decembrie 1997 de a nu ridica obiecții în privința acordării de ajutoare de către Republica Federală Germania pentru Chemische Werke Piesteritz GmbH,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a cincea extinsă),

compus din domnul R. García-Valdecasas, președinte, doamna P. Lindh, domnii J. D. Cooke, M. Vilaras și N. J. Forwood, judecători,

grefier: doamna B. Pastor, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 iulie 2000,

pronunță prezenta

Hotărâre

* Limba de procedură: franceza.

Fapte și procedură

1 Prin scrisoarea din 22 ianuarie 1998, Comisia a notificat guvernului german decizia sa, adoptată la 16 decembrie 1997, cu privire la măsurile financiare luate în favoarea Chemische Werke Piesteritz GmbH (denumită în continuare „CWP”) și în care preciza că nu ridică obiecții împotriva acordării de ajutoare acestei întreprinderi (denumită în continuare „Decizia”).

2 Din Decizie reiese că CWP a fost înființată în 1994 cu scopul de a achiziționa, în cadrul unei operațiuni de privatizare, divizia de exploatare „produse transformate pe bază de fosfor” al Stickstoffwerke AG Wittenberg Piesteritz (denumit în continuare „Stickstoffwerke”), producător de produse chimice stabilit în fosta Republică Democrată Germană. Până la privatizarea sa, ajutoarele de stat acordate pentru Stickstoffwerke intrau sub incidența regimului Treuhandanstalt (organism de drept public, însărcinat cu restructurarea întreprinderilor din fosta Republică Democrată Germană). Privatizarea era însoțită de un plan de restructurare și de acordare a unor ajutoare de stat (punctele 2.1, 2.2 și 3).

3 În Decizie se precizează că există două procedee de fabricare a acidului fosforic. În cadrul procedeeului „umed”, acidul fosforic „pur” se extrage din acidul fosforic „de bază” sau „brut” printr-o reacție chimică. În cadrul procedeeului „termic”, utilizat de CWP, acidul fosforic pur se obține prin combustia fosforului elementar [punctul 2.2 alineatul (7)].

4 Între 1995 și 1996, situația CWP s-a deteriorat ca urmare a întreruperii livrărilor de fosfor elementar provenind din Kazakhstan, principala sa sursă de aprovizionare. Fondurile proprii ale întreprinderii au devenit insuficiente și pierderile din cursul exercițiilor financiare 1995 și 1996 au redus considerabil marja de lichiditate a întreprinderii. În urma acestor dificultăți, pentru a-i permite CWP să elaboreze un nou plan de restructurare, autoritățile germane i-au acordat un termen pentru plata prețului de achiziție, precum și o prelungire a garanției până la 31 decembrie 1996.

5 Având în vedere că acidul fosforic „brut” s-a dovedit mai ușor de obținut și mai puțin costisitor de prelucrat decât fosforul elementar, CWP a hotărât în 1996, în cadrul unui nou plan de restructurare, să schimbe materia primă folosită și, în consecință, metoda sa de producție. Planul precede că unul dintre cele două cuptoare folosite până atunci de CWP va servi exclusiv unor scopuri ecologice, și anume pentru combustia gazelor de hidrogen fosforat, reziduuri toxice rezultate din producerea fosfaților. Al doilea cuptor va fi înlocuit cu un nou procesor chimic, care îi va permite societății CWP să pună în aplicare procedeul umed în 1999. Deși inconvenientul major al acestui procedeu constă în investițiile inițiale în infrastructură, Comisia afirmă totuși, la punctul 2.2 alineatele (8) și (9) din Decizie, următoarele:

„[...] nu este vorba despre o instalație complet nouă, ci doar de înlocuirea procesorului chimic, ceea ce permite utilizarea unei mari părți din instalațiile vechi. Aproape toate instalațiile periferice rămân, prin urmare, neschimbate.

În același timp, acest lucru permite înlocuirea producției actuale de fosfați relativ simpli cu produse de înaltă calitate, prin crearea unei valori adăugate mai mari.”

6 Comisia subliniază că CWP intenționează astfel să își orienteze producția spre asemenea produse „astfel încât 75 % din producția acesteia să cuprindă produse speciale pentru industria agricolă și alimentară, precum hrana pentru animale, produse pentru protecția plantelor și

furajelor, precum și produsele destinate tratării apelor” [punctul 2.2 alineatele (8) și (9) din Decizie].

7 Comisia afirmă în Decizie că măsurile financiare în favoarea CWP includ, pe lângă plata a 5,2 milioane de mărci germane (DEM) în temeiul diverselor regimuri de ajutoare aprobate anterior de Comisie, acordarea unor ajutoare noi în valoare de 25,5 milioane DEM. Este vorba despre amânarea până în 1999, acordată de stat, a plății prețului de achiziție a diviziei „fosfor” al Stickstoffwerke (6,7 milioane DEM), precum și de o subvenție pentru investiții (10,3 milioane DEM) și de acoperirea pierderilor, acordate de către Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (BvS), organism care a succedat Treuhandanstalt, precum și de către Land de Saxe-Anhalt (8,5 milioane DEM) (punctul 3).

8 Din Decizie reiese că, prin faxul din 15 aprilie 1997, guvernul german a notificat aceste măsuri Comisiei, în calitate de ajutoare pentru restructurare. La 14 mai și 22 iulie 1997, Comisia a solicitat guvernului german informații suplimentare. Răspunsurile acestuia au fost primite la 10 iulie și 2 septembrie 1997. La 17 iunie 1997, Comisia a primit o primă solicitare de informații din partea unui concurent direct al CWP. La 28 iulie 1997, un alt concurent direct și-a exprimat îngrijorarea cu privire la situația concurenței.

9 În cursul procedurii, Comisia a constatat că anumite ajutoare acordate pentru CWP nu îi fuseseră notificate în timp util (punctul 1 din Decizie). Comisia a examinat compatibilitatea proiectului de ajutoare cu piața comună, în lumina Orientărilor comunitare privind ajutoarele de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor în dificultate (JO 1994, C 368, p. 12, denumite în continuare „orientări”). Aceasta a considerat că erau îndeplinite condițiile stabilite în orientările respective, adică recâștigarea viabilității întreprinderii cu ajutorul planului de restructurare, prevenirea denaturării necuvenite a concurenței, limitarea ajutorului la strictul minim necesar și monitorizarea de către autoritățile naționale a punerii în aplicare complete a planului de restructurare (punctul 5 din Decizie).

10 Astfel, la 16 decembrie 1997, Comisia a considerat că ajutoarele în cauză erau compatibile cu piața comună în temeiul articolului 92 alineatul (3) litera (c) din Tratatul CE [devenit, după modificare, articolul 87 alineatul (3) litera (c) CE] și al articolului 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul privind Spațiul Economic European, fără să inițieze procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din Tratatul CE [devenit articolul 88 alineatul (2) CE].

11 La 19 decembrie 1997, Comisia a informat reclamanta cu privire la acest lucru și, prin scrisoarea din 10 februarie 1998, s-a angajat să îi comunice Decizia. O expunere sumară a deciziei respective a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 18 februarie 1998 (C 51, p. 7) și ulterior, la 5 martie 1998, reclamanta a primit un text integral al acesteia, comunicat de Comisie.

12 Este cunoscut faptul că reclamanta fabrică, prin procedeul umed, produse care pot fi înlocuite total cu produsele CWP. Fără a depune la Comisie o plângere oficială, reclamanta i-a trimis acesteia anumite informații în cadrul procedurii de investigare a ajutoarelor în cauză.

13 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 5 mai 1998, reclamanta a introdus prezenta acțiune. Prin înscris separat, aceasta a solicitat, de asemenea, cu titlu de măsuri de organizare a procedurii, prezentarea de către Comisie a unor documente referitoare la planul de restructurare a CWP și ca aceasta să răspundă la mai multe întrebări privind datele de care dispunea la data adoptării Deciziei.

14 În aceeași zi, reclamanta a introdus o cerere de ordonanță președințială, în temeiul articolului 185 din Tratatul CE (devenit articolul 242 CE), care a fost respinsă prin Ordonanța Președintelui Tribunalului din 15 iulie 1998, Prayon-Rupel/Comisia (T-73/98 R, Rec., p. II-2769).

15 Prin înscrisul înregistrat la grefa Tribunalului la 8 iunie 1998, Republica Federală Germania a solicitat să intervină în prezentul litigiu în sprijinul pretențiilor Comisiei.

16 Prin scrisorile din 9 iunie și 4 decembrie 1998, reclamanta a solicitat omiterea anumitor informații din comunicarea adresată guvernului german, pe motiv că acestea sunt confidențiale sau constituie secrete de afaceri.

17 Prin ordonanța din 11 martie 1999, președintele Camerei a cincea extinse a Tribunalului a admis cererea de intervenție a Republicii Federale Germania și a acceptat parțial cererea de tratament confidențial a reclamantei.

18 Prin scrisorile primite la grefa Tribunalului la 9 iulie și 23 august 1999, părțile au prezentat în termenul stabilit observațiile lor cu privire la memoriul în intervenție depus la 12 mai 1999.

19 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a cincea extinsă) a hotărât deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a solicitat părților să răspundă la anumite întrebări în scris și să prezinte anumite documente, printre care documentația referitoare la planul de restructurare a CWP, solicitată de reclamantă la 5 mai 1998. Părțile s-au conformat acestor cereri.

20 În ședința publică din 6 iulie 2000, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările orale ale Tribunalului.

Pretențiile părților

21 Reclamanta solicită Tribunalului:

- să anuleze Decizia;
- să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

22 Comisia solicită Tribunalului:

- să respingă acțiunea;
- să oblige reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

23 Republica Federală Germania solicită Tribunalului să respingă acțiunea.

În drept

24 Drept răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, reclamanta a precizat că renunță la un motiv preliminar întemeiat pe încălcarea principiului colegialității la adoptarea Deciziei, astfel încât acțiunea acesteia se bazează, în continuare, pe trei motive.

25 În cadrul primului motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 92 alineatul (3) litera (c) din tratat, reclamanta contestă temeinicia aprecierii compatibilității ajutoarelor în cauză cu piața

comună. Acest motiv se structurează în două părți. În prima parte, reclamanta vizează să demonstreze că Decizia este viciată de inexactități de fapt și de erori evidente de apreciere, pe care le-ar observa cu siguranță orice persoană care deține cunoștințe privind caracteristicile tehnice și economice ale industriei acidului fosforic și a produselor derivate ale acestuia. În a doua parte, care privește încălcarea orientărilor, reclamanta dezvoltă, în esență, două argumente. În principal, aceasta susține că măsurile în favoarea CWP nu pot fi calificate drept ajutoare pentru restructurare în sensul orientărilor. În subsidiar, aceasta pretinde că ajutoarele respective nu îndeplinesc criteriile de compatibilitate stabilite de orientări.

26 În cadrul primului motiv, reclamanta se bazează pe elemente tehnice și economice pentru a contesta compatibilitatea ajutoarelor în litigiu cu piața comună, în special aprecierile Comisiei referitoare la probabilitatea recăpătării viabilității societății CWP, prevenirea denaturării nejustificate a concurenței și proporționalitatea ajutoarelor cu costurile și avantajele restructurării.

27 Reclamanta face referire, în fond, la aceleași elemente pentru a-și susține al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 93 alineatul (2) din tratat. Aceasta afirmă despre Comisie că, având în vedere că nu deținea informații suficiente, aceasta era obligată să inițieze procedura oficială de investigare, prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat, ținând seama de dificultățile serioase ridicate de aprecierea compatibilității ajutoarelor în litigiu cu piața comună.

28 Al treilea și ultimul motiv este întemeiat pe insuficiența motivării.

29 Este necesar să se examineze, în primul rând, motivul întemeiat pe încălcarea articolului 93 alineatul (2) din tratat, în lumina elementelor invocate pentru a dovedi erorile evidente de apreciere și inexactitățile de fapt pretinse în sprijinul primului motiv.

30 Reclamanta consideră că, ținând seama de împrejurările din speță, Comisia avea obligația de a iniția procedura oficială prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat. Deși părțile recunosc faptul că Comisia trebuie să inițieze procedura oficială de investigare a ajutoarelor notificate, în cazul în care se confruntă cu dificultăți serioase, acestea nu sunt de acord, în drept, în ceea ce privește natura și sfera de aplicare a acestui criteriu și, în fapt, în ceea ce privește necesitatea de a stabili dacă circumstanțele în speță impuneau inițierea acestei proceduri.

Cu privire la criteriul privind inițierea procedurii oficiale de investigare a ajutoarelor, prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat

Argumentele părților

31 Reclamanta susține că Comisia trebuie să inițieze procedura oficială prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat din moment ce o primă evaluare a ajutorului nu a permis depășirea tuturor dificultăților generate de aprecierea compatibilității ajutorului în cauză cu piața comună. Numai în mod excepțional, atunci când este sesizată cu privire la proiecte de ajutoare care sunt, la prima vedere, în mod evident compatibile cu piața comună, Comisia s-ar putea limita la adoptarea unei decizii în stadiul procedurii preliminare. Făcând referire la punctul 15 din concluziile avocatului general Tesaro din cadrul Hotărârii Curții din 19 mai 1993, Cook/Comisia (C-198/91, Rec., p. I-2487), reclamanta consideră că jurisprudența menționată în această hotărâre reprezintă doar expresia specifică a unor principii cu aplicabilitate generală.

32 Caracterul serios al îndoielilor privind compatibilitatea ajutorului ar trebui să fie apreciat pe baza unor elemente obiective, în special durata investigării, frecvența consultărilor cu statul care acordă ajutorul și informațiile de care dispune Comisia. Deși dispune de o putere extinsă de apreciere în cadrul procedurii preliminare, Comisia s-a confruntat într-adevăr cu dificultăți serioase și, prin urmare, ar fi trebuit să inițieze procedura oficială de investigare. Existența acestor dificultăți serioase este supusă unui control judecătoresc care depășește verificarea erorii evidente de apreciere.

33 Comisia susține că procedura preliminară îi permite să efectueze o primă evaluare a ajutoarelor pentru a stabili dacă există dificultăți care necesită inițierea procedurii oficiale în temeiul articolului 93 alineatul (2) din tratat. În cazul în care ajutoarele notificate nu sunt în mod evident compatibile sau incompatibile cu piața comună, Comisia ar fi nevoită să aprecieze dacă dificultățile întâmpinate prezintă un caracter serios. Datorită experienței sale, Comisia este în măsură să depășească anumite dificultăți, fără să fie necesar să recurgă la procedura contradictorie.

34 În jurisprudența Curții, în special Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France (C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 39), s-ar fi recunoscut în mod implicit că Comisia dispune de o anumită marjă de apreciere în cadrul acestei evaluări preliminare și poate angaja un dialog cu terții pentru a completa informațiile, având în vedere lacunele frecvente din notificările statelor membre. În această privință, Comisia subliniază că Curtea nu a urmat în întregime concluziile avocaților generali Sir Gordon Slynn și Tesauro, din Hotărârea din 20 martie 1984, Germania/Comisia (84/82, Rec., p. 1451, 1492), și respectiv Hotărârea Cook/Comisia (Rec., p. I-2502), citată anterior, aceștia având tendința într-o măsură mai mare să imprime un anumit automatism inițierii procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din tratat. Astfel, Curtea a intenționat să păstreze o anumită libertate a Comisiei în aprecierea caracterului serios al dificultăților cu care se confruntă. Aceasta a recunoscut că informațiile comunicate Comisiei pot fi „corectate și completate în mai multe rânduri” (a se vedea Hotărârea Curții din 14 februarie 1990, Franța/Comisia, C-301/87, Rec., p. I-307, punctele 27 și 28).

35 Principiul bunei administrări și cel al economiei de procedură îi conferă Comisiei o anumită libertate în gestionarea procedurii preliminare. Comisia consideră că se poate abține de la inițierea procedurii contradictorii în cazul în care aceasta pare disproporționată în raport cu dificultățile sau cu consecințele pe care le-ar implica pentru beneficiarul ajutoarelor suspendarea nejustificată a punerii lor în aplicare. Comisia are libertatea de a gestiona procedura preliminară cu un anumit grad de flexibilitate, respectând legea, în măsura în care nu există dificultăți care, la prima vedere, fac ajutorul incompatibil cu piața comună. Tribunalul a confirmat această abordare în contextul special al ajutoarelor acordate în tranșe (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, Ryanair/Comisia, T-140/95, Rec., p. II-3327). În speță, dificultățile invocate de reclamantă în cursul procedurii preliminare nu ar fi prezentat un caracter suficient de serios pentru a justifica inițierea unei proceduri oficiale.

36 În privința celorlalte aspecte, Comisia amintește că nu era obligată să angajeze o dezbatere contradictorie cu un petent și nici să examineze motivele pe care un petent le-ar fi invocat cu siguranță dacă ar fi putut lua cunoștință de informațiile obținute de Comisie în cadrul investigației sale (a se vedea Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, citată anterior, punctele 58–60).

37 Potrivit Republicii Federale Germania, ajutoarele în cauză sunt, în mod incontestabil, compatibile cu piața comună; inițierea unei proceduri oficiale de investigare era nejustificată întrucât aceasta ar fi condus, în mod necesar, la aceleași concluzii ca și cele din Decizie.

Interesul comunitar legat de restructurarea CWP se opune inițierii unei proceduri oficiale pe baza declarațiilor unui concurent, atunci când reiese clar din termenii notificării că ajutoarele nu reprezintă o amenințare considerabilă pentru concurență sau schimburile comerciale. Drepturile concurenților nu le pot permite să se informeze sau să își exprime punctul de vedere cu privire la detaliile tehnice ale propunerilor de restructurare; aceste date constituie secrete de afaceri care merită să fie protejate.

38 În interesul economiei de procedură, procedura oficială ar trebui să fie rezervată cazurilor în cadrul cărora Comisia are îndoieli justificate. Republica Federală Germania subliniază că a fost informată de Comisie că controlul comunitar al ajutoarelor de stat nu ar trebui să fie un obstacol în calea celor 15 000 de privatizări inițiate în temeiul regimului Treuhandanstalt.

Constatările Tribunalului

39 Este necesar să se amintească normele generale privind sistemul de verificare a ajutoarelor de stat, instituit de tratat, astfel cum au fost identificate de jurisprudență (a se vedea Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, citată anterior, punctele 33–39; Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 1998, Gestevisión Telecinco/Comisia, T-95/96, Rec., p. II-3407, punctele 49–53, și Hotărârea BP Chemicals/Comisia, T-11/95, Rec., p. II-3235, punctele 164–166).

40 Articolul 93 din tratat prevede o procedură specială de organizare a investigații permanente și a verificării ajutoarelor de stat, exercitată de Comisie. În ceea ce privește ajutoarele noi pe care statele membre intenționează să le instituie, se prevede o procedură în lipsa căreia un ajutor nu poate fi considerat ca fiind acordat în mod legal, proiectele de acordare sau de modificare a ajutoarelor trebuind obligatoriu să fie notificate Comisiei înainte de punerea lor în aplicare. Comisia efectuează ulterior o primă evaluare a proiectelor de ajutoare. Dacă, la finalul acestei evaluări, consideră că un proiect nu este compatibil cu piața comună, Comisia inițiază fără întârziere procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) primul paragraf din tratat, care prevede: „În cazul în care, după ce părților interesate li s-a solicitat să își prezinte observațiile, Comisia constată că ajutorul acordat de un stat sau prin intermediul resurselor de stat nu este compatibil cu piața comună în conformitate cu articolul 92 sau că acest ajutor este utilizat în mod abuziv, aceasta hotărăște suspendarea sau modificarea ajutorului de către statul în cauză în termenul stabilit de Comisie”. Comisia are competență exclusivă în ceea ce privește constatarea eventualei incompatibilități a unui ajutor cu piața comună (a se vedea Hotărârea Curtii din 22 martie 1977, Steinike & Weinlig, 78/76, Rec., p. 595, punctele 9 și 10).

41 Prin urmare, este necesar să se facă o distincție între, pe de o parte, procedura preliminară de investigare a ajutoarelor, instituită de articolul 93 alineatul (3) din tratat, al cărei unic obiect este de a permite Comisiei să își formeze o primă opinie cu privire la compatibilitatea parțială sau totală a ajutorului în cauză și, pe de altă parte, procedura oficială de investigare, prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat. Această a doua procedură permite o evaluare detaliată a măsurilor de stat și are o dublă finalitate. Aceasta vizează, pe de o parte, să protejeze drepturile terților care ar putea fi interesați și, pe de altă parte, să îi permită Comisiei să obțină informații complete cu privire la toate datele cazului înainte de a lua o hotărâre (a se vedea Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior, punctul 13). Astfel, procedura oficială include obligația de a solicita terților interesați să își prezinte observațiile cu privire la măsurile examinate. Aceasta autorizează terții, precum și statele membre, să își exprime punctul de vedere în privința măsurilor care le afectează interesele și îi permite Comisiei să obțină toate elementele de fapt și de drept indispensabile evaluării sale. Astfel, terții au dreptul de a fi informați cu privire la procedură și dreptul de a participa la aceasta, deși sfera de aplicare a acestui din urmă drept poate fi limitată în funcție de circumstanțele speței (a se

vedea Hotărârea Tribunalului din 25 iunie 1998, *British Airways și alții/Comisia*, T-371/94 și T-394/94, Rec., p. II-2405, punctele 58–64).

42 Potrivit unei jurisprudențe constante, procedura de la articolul 93 alineatul (2) din tratat prezintă un caracter indispensabil în măsura în care Comisia întâmpină dificultăți serioase la aprecierea compatibilității unui ajutor cu piața comună. Comisia nu poate, prin urmare, să se limiteze la procedura preliminară de la articolul 93 alineatul (3) din tratat și să adopte o decizie favorabilă unei măsuri de stat notificate decât în cazul în care se poate convinge, la finalul unei prime investigări, că această măsură nu poate fi calificată drept ajutor în sensul articolului 92 alineatul (1) din tratat sau că aceasta, deși constituie un ajutor, este compatibilă cu piața comună. În schimb, dacă această primă investigare a condus Comisia la o concluzie contrară în privința compatibilității ajutorului sau chiar nu a permis depășirea tuturor dificultăților create de aprecierea măsurii în cauză, instituția are obligația de a colecta toate opiniile necesare și de a iniția, în acest scop, procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat (a se vedea Hotărârea Curții Germania/Comisia, citată anterior, punctul 13; Hotărârea Curții Cook/Comisia, citată anterior, punctul 29, precum și Hotărârea Curții din 15 iunie 1993, *Matra/Comisia*, C-225/91, Rec., p. I-3203, punctul 33; a se vedea, de asemenea, Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1995, *SIDE/Comisia*, T-49/93, Rec., p. II-2501, punctul 58).

43 Este de competența Comisiei să stabilească, în funcție de circumstanțele de fapt și de drept specifice cauzei, dacă dificultățile întâmpinate în cadrul evaluării compatibilității ajutorului necesită inițierea acestei proceduri (a se vedea Hotărârea Cook/Comisia, citată anterior, punctul 30). Această apreciere trebuie să îndeplinească trei cerințe.

44 În primul rând, articolul 93 din tratat limitează competența Comisiei de a se pronunța asupra compatibilității unui ajutor cu piața comună, la încheierea procedurii preliminare, numai la măsurile care nu ridică dificultăți serioase, astfel încât acest criteriu are un caracter exclusiv. Astfel, Comisia nu poate refuza inițierea procedurii oficiale de investigare prevalându-se de alte circumstanțe, precum interesul terților, considerente legate de economia de procedură sau orice alt motiv care ține de conveniența administrativă.

45 În al doilea rând, în cazul în care se confruntă cu dificultăți serioase, Comisia are obligația de a iniția procedura oficială și nu are putere discreționară în această privință. Deși puterea sa este limitată în ceea ce privește decizia de inițiere a acestei proceduri, Comisia se bucură totuși de o anumită marjă de apreciere în identificarea și evaluarea circumstanțelor speței cu scopul de a stabili dacă acestea ridică dificultăți serioase. În conformitate cu obiectivul articolului 93 alineatul (3) din tratat și cu obligația sa de bună administrare, Comisia poate, între altele, să angajeze un dialog cu statul notificator sau cu terții, pentru a depăși, în cursul procedurii preliminare, dificultățile întâmpinate eventual.

46 În această privință, trebuie să se sublinieze că, contrar argumentelor aparente ale Comisiei, marja de apreciere din cadrul gestionării procedurii de la articolul 93, invocată de Tribunal în Hotărârea *Ryanair/Comisia*, citată anterior, nu are legătură cu prezenta cauză. În această hotărâre, Tribunalul a analizat problema stabilirii procedurii care trebuie să fie urmată de Comisie în cazul în care, în temeiul articolului 92 alineatul (3) litera (c) din tratat și la încheierea procedurii oficiale, aceasta aprobă, în anumite condiții, un ajutor de stat acordat în tranșe și ulterior se dovedește că una dintre condițiile impuse nu a fost îndeplinită (a se vedea Hotărârea *Ryanair/Comisia*, citată anterior, punctul 85). În acest context specific, Tribunalul i-a recunoscut Comisiei „o anumită putere de gestionare și de monitorizare în ceea ce privește punerea în aplicare a unui astfel de ajutor, în special pentru a-i permite să facă față evenimentelor care nu puteau fi prevăzute la adoptarea deciziei inițiale”. Deși, în temeiul

acestei puteri de gestionare și monitorizare, Comisia poate adapta condițiile ce reglementează modalitățile de punere în aplicare a ajutoarelor, fără a redeschide procedura oficială, Tribunalul a avut grijă să amintească faptul că această putere poate fi exercitată numai cu condiția ca „astfel de adaptări să nu dea naștere la îndoieli cu privire la compatibilitatea ajutorului în cauză cu piața comună” (a se vedea Hotărârea Ryanair/Comisia, citată anterior, punctul 89). În temeiul acestui principiu, Tribunalul a verificat la punctele 98–135 din Hotărârea Ryanair/Comisia, citată anterior, dacă aprecierile pe care se baza decizia în litigiu prezentau dificultăți de natură să justifice redeschiderea procedurii oficiale.

47 În al treilea rând, noțiunea de dificultăți serioase are un caracter obiectiv. Stabilirea existenței unor astfel de dificultăți necesită examinarea atât a circumstanțelor adoptării actului atacat, cât și a conținutului acestuia, „în mod obiectiv, prin efectuarea unei analize a motivelor deciziei în raport cu elementele de care dispunea Comisia atunci când s-a pronunțat cu privire la compatibilitatea ajutoarelor în litigiu cu piața comună” (a se vedea Hotărârea SIDE/Comisia, citată anterior, punctul 60). Rezultă că controlul legalității, efectuat de Tribunal, în ceea ce privește existența unor dificultăți serioase depășește, prin însăși natura sa, cercetarea existenței unei erori evidente de apreciere (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Cook/Comisia, citată anterior, punctele 31–38, Hotărârea Matra/Comisia, citată anterior, punctele 34–39, Hotărârea SIDE/Comisia, citată anterior, punctele 60–75, Hotărârea BP Chemicals/Comisia, citată anterior, punctele 164–200, și Hotărârea Ryanair/Comisia, citată anterior, punctele 98–135).

48 În speță, deși recunoaște că respectivul caz prezenta dificultăți, Comisia susține că aceste dificultăți nu prezentau un caracter serios care să conducă astfel la examinarea temeiniciei aprecierii sale cu privire la calificarea juridică a dificultăților în cauză. Această abordare subiectivă a criteriului privind dificultățile serioase ar însemna să i se impună reclamantei o sarcină a probei echivalentă cu demonstrarea unei erori evidente de apreciere în ceea ce privește calificarea juridică a dificultăților întâmpinate. O astfel de interpretare încalcă articolul 93 alineatul (3) din tratat și ar priva terții interesați de garanțiile procedurale care li se oferă la articolul 93 alineatul (2) din tratat.

49 Reclamanta suportă sarcina probei existenței unor dificultăți serioase, obligație pe care o poate îndeplini făcând trimitere la o serie de indicii concordante. În cadrul unei acțiuni în anulare, în temeiul articolului 173 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 230 CE), legalitatea unui act comunitar trebuie să fie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (a se vedea Hotărârea Curții din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, 15/76 și 16/76, Rec., p. 321, punctul 7, și Hotărârea Curții British Airways și alții/Comisia, citată anterior, punctul 81) și nu poate depinde de considerente retrospective privind gradul său de eficacitate (Hotărârea Curții din 7 februarie 1973, Schroeder, 40/72, Rec., p. 125, punctul 14).

50 Prin urmare, este necesar să se ia în considerare informațiile de care dispunea Comisia sau pe care le putea obține la data adoptării Deciziei, în special cele care țin de domeniul public și care îi erau, fără îndoială, accesibile la data respectivă, cum ar fi informații referitoare la proprietățile fizice și chimice ale acidului fosforic și ale derivaților săi, precum și informații legate de procedeele industriale de obținere a acestora.

51 În lumina acestor principii, este necesar să se examineze motivele și argumentele părților și să se verifice dacă, în speță, evaluarea ajutoarelor în cauză prezenta dificultăți serioase astfel încât să oblige Comisia să deschidă procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat.

Cu privire la existența unor dificultăți serioase

52 Pentru a demonstra existența unor dificultăți serioase, reclamanta susține, pe de o parte, că Comisia nu dispunea de suficiente informații pentru a se putea pronunța în mod clar asupra compatibilității ajutoarelor în cauză. Pe de altă parte, aceasta pretinde că durata și circumstanțele procedurii preliminare constituie indicii referitoare la existența dificultăților respective.

Cu privire la caracterul suficient al informațiilor Comisiei

— Argumentele părților

53 Reclamanta pretinde că Comisia nu dispunea de elementele necesare pentru aprecierea dificultăților de aprovizionare, a fezabilității măsurilor tehnice propuse, a capacității de producție a CWP și a piețelor relevante, astfel încât concluziile sale referitoare la compatibilitatea ajutoarelor în litigiu sunt eronate.

54 După ce a amintit caracteristicile generale ale producției de acid fosforic și derivații acestuia și a scos în evidență multiplele erori sau inexactități terminologice din Decizie și din memoriile Comisiei, reclamanta pretinde, în primul rând, că, fiind prost informată despre produsele în cauză, procedeele de fabricare a acestora și piețele lor respective, Comisia a acceptat în mod eronat teza autorităților germane, conform căreia dificultățile de aprovizionare cu materii prime justificau acordarea de noi ajutoare pentru CWP. În această privință, reclamanta exprimă îndoieli cu privire la gravitatea acestor dificultăți de aprovizionare, ținând seama de faptul că fosforul elementar este un produs de bază disponibil în cantități mari pe piața internațională. Aceasta susține că problemele întâmpinate de CWP între 1994 și 1996 au fost cauzate de o eroare strategică în alegerea principalului său furnizor de fosfor elementar, societatea Fosfor, cu sediul în Kazahstan. În plus, aceasta pretinde că dificultățile de lichidități ale CWP se datorează, în realitate, faptului că, ținând seama de riscul de credit ridicat al acesteia, furnizorii săi îi impuneau să achite marfa la expediere.

55 În al doilea rând, reclamanta contestă fezabilitatea tehnică și economică a schimbării metodei de producție, destinată să asigure restaurarea viabilității întreprinderii. Trecerea de la procedeul termic la procedeul umed nu se putea realiza, contrar a ceea ce pare să fi crezut Comisia [punctul 2.2 alineatul (8) din Decizie], prin simpla instalare a unui procesor chimic în valoare de 10 milioane DEM. Conform estimărilor sale, o instalație cu o capacitate anuală de 20 000 tone de P_2O_5 , precum cea descrisă în Decizie, costă între 24 și 42 de milioane DEM. O investiție de 10 milioane DEM ar permite numai construirea unei singure instalații de extracție a acidului fosforic, ceea ce ar genera un randament de extracție scăzut. O astfel de instalație ar produce o cantitate mare de deșeuri, a căror tratare ar depăși ea singură cele 10 milioane DEM provenite din ajutorul pentru investiții.

56 Dacă CWP intenționează într-adevăr să renunțe la metoda sa de producție actuală, în favoarea procedeului umed, este foarte puțin probabil ca investiția finanțată prin ajutoarele în litigiu să poată îmbunătăți calitatea producției sale și să îi crească rentabilitatea. Dacă CWP s-ar echipa cu o instalație rudimentară care permite utilizarea procedeului umed și este destinată să funcționeze în paralel cu instalația sa termică existentă, ajutoarele în litigiu ar servi atunci la remedierea unei probleme comerciale și i-ar permite CWP să își diversifice aprovizionarea și producția. Într-o astfel de situație, măsurile în cauză ar constitui ajutoare pentru funcționare, interzise prin articolul 92 alineatul (1) din tratat.

57 În al treilea rând, reclamanta respinge teza Comisiei, conform căreia capacitatea de producție a CWP va scădea odată ce se va încheia restructurarea sa. Comisia a acceptat

această teză pe baza unei valori de referință suspecte, dacă nu chiar incorecte. De fapt, Comisia a comparat capacitatea de producție a CWP la încheierea restructurării sale cu cea pe care o avea Stickstoffwerke în 1990. În ceea ce privește capacitatea actuală estimată la 40 000 de tone, reclamanta declară că a constatat, în 1996, că numai unul dintre cele două cuptoare ale CWP funcționa. În plus, ar fi exclus ca, după adoptarea procedurii umed, CWP să poată păstra unul dintre cuptoarele sale în scopuri ecologice. Reclamanta deduce din acest lucru că CWP va menține în funcțiune cuptorul în cauză pentru a produce acid prin procedeul termic și, în realitate, încearcă să adauge la instalațiile termice existente o structură care permite producția de acid cu ajutorul procedurii umed.

58 În al patrulea rând, reclamanta respinge analiza pieței efectuată de Comisie și afirmă că nu există o „piață a fosfatului”, ci piețe diferite pentru acidul fosforic și derivații săi. Aceste piețe se caracterizează printr-o concurență acerbă și supracapacitate. De câțiva ani, CWP aplică practici agresive care au afectat considerabil concurența. Comparativ cu exercițiile financiare 1995 și 1996, vânzările reclamantei au scăzut în 1997 cu 49 % în Germania, prețul unei tone de acid fosforic purificat (75 %) ajungând de la 810 la 765 DEM între al treilea trimestru al anului 1997 și primul trimestru al anului 1998. Reclamanta consideră că ajutoarele vor fi folosite pentru desfășurarea unor activități neprofitabile, vor genera o mărire a capacității de producție a CWP și îi vor permite să își vândă în continuare produsele pe piață la preț scăzut.

59 Comisia nu contestă temeinicia observațiilor de ordin tehnic ale reclamantei, dar obiectează că aceste subtilități nu pun la îndoială în niciun fel fondul Deciziei. Într-adevăr, ajutoarele în litigiu constituie doar un amendament la planul de restructurare care a însoțit privatizarea din 1994, destinat să remedieze problemele de aprovizionare survenite în 1995 și 1996, în cadrul unui program pentru îmbunătățirea durabilă a situației CWP.

60 Comisia consideră, în primul rând, că argumentele împotriva fezabilității trecerii CWP la o producție de acid fosforic prin intermediul procedurii umed, nu sunt relevante având în vedere că vizează măsuri care fac parte integrantă dintr-un plan de restructurare care poate asigura restaurarea viabilității întreprinderii. Comisia afirmă astfel că a efectuat o evaluare globală a planului de restructurare în scopul verificării coerenței acestuia în ansamblu. În ceea ce privește temeinicia acestor motive și caracterul oportun al trecerii la procedeul umed, Comisia consideră că a admis pur și simplu ceea ce era evident: aprovizionarea CWP cu materie primă devenise dificilă. La problema distanței se adăugau riscurile politice prezentate de țările de export și de tranzit, precum și probleme tehnice binecunoscute. Confruntându-se cu probleme serioase de aprovizionare din partea Fosfor, CWP a fost nevoită să găsească noi furnizori, în afară de China și Kazahstan. În această situație, căutarea unor surse de aprovizionare independente și fiabile era, conform Comisiei, un obiectiv legitim al CWP. Planul de restructurare răspundea acestui obiectiv întrucât exista o ofertă mare de acid fosforic brut și rentabilitatea noii instalații a fost atestată și confirmată de experți independenți.

61 În continuare, Comisia neagă existența unei legături de cauzalitate între, pe de o parte, trecerea CWP la procedeul umed și, pe de altă parte, reorientarea producției sale. Distincte, dar complementare, aceste două măsuri-cheie îi permit societății CWP să rămână activă pe piața acidului fosforic, crescând totodată cota-parte din cifra sa de afaceri, provenită din săruri de fosfor. Având în vedere că atât alegerea unei noi materii prime, cât și reorientarea producției sunt necesare pentru a asigura restaurarea viabilității CWP, are puțină importanță dacă reorientarea producției se realizează cu ajutorul unui procedeu nou sau independent de acesta.

62 În cele din urmă, Comisia afirmă că obiectul analizei pieței și a capacității de producție este de a stabili dacă există o supracapacitate structurală pe piața relevantă. Dacă există, ar

trebui ca un ajutor pentru restructurare să fie însoțit, în mod normal, de o contribuție a beneficiarului la restructurarea sectorului, constând într-o reducere a capacității de producție. Comisia a ajuns la concluzia că exista o supracapacitate pe piață și, în consecință, a adoptat ipoteza cea mai favorabilă concurenților CWP. Cu toate acestea, conform orientărilor, Comisia ar putea fi mai puțin strictă la evaluarea reducerii capacității în cazul în care beneficiarul ajutoarelor este o întreprindere mică sau mijlocie sau are sediul într-o regiune vizată la articolul 92 alineatul (3) litera (a) din tratat, ori în cazul în care o astfel de reducere ar da naștere unui risc de alterare a structurii pieței relevante. Toate aceste trei situații sunt prezente în cazul de față.

63 Republica Federală Germania precizează că, în planul de restructurare din 1994, Fosfor se angajase să aprovizioneze CWP cu fosfor elementar la un preț foarte avantajos și să investească un capital de 1,6 milioane DEM în CWP. Având în vedere că Fosfor nu și-a onorat obligațiile, CWP s-a văzut nevoită să se aprovizioneze de pe piață, la prețuri considerabil mai mari decât cele avute în vedere la momentul privatizării, după ce a constatat că niciun furnizor nu îi putea oferi condiții comparabile cu cele promise de Fosfor. În plus, din cauza unei acțiuni antidumping, aprovizionarea CWP cu fosfor elementar originar din China părea să fie compromisă.

64 În aceste circumstanțe, CWP a decis în 1996 să adopte procedeul umed de fabricare. Planul de restructurare din 1996 îi garantează societății CWP o aprovizionare cu materii prime sigură, la un preț avantajos, precum și o producție rentabilă de acid fosforic, al cărei preț de cost este redus de la 1 460 la 900 DEM pe tona de P_2O_5 .

65 Decizia se bazează pe fapte verificate, pe care le-a rezumat corect în privința tuturor aspectelor esențiale. În măsura în care critică anumite inexactități în descrierea aspectelor tehnice ale planului de restructurare, Republica Federală Germania apreciază că Decizia nu se bazează pe aceste detalii, fără efect asupra validității acesteia. Comisia nu poate fi obligată să includă într-o decizie care privește ajutoarele de stat detalii tehnice care țin de secretele de afaceri.

66 Guvernul german consideră că este necesar să se pună în balanță interesele reclamantei și cele ale CWP, dar și interesul Republicii Federale Germania și al întregii Comunități de a desăvârși integrarea noilor Länder, interes care necesită intervenția financiară a autorităților publice. Atâta timp cât perspectivele pe termen lung pe piața derivaților din fosfor sunt favorabile, în special în sectorul alimentar, CWP poate și merită să fie reabilitată. Pentru a încheia restructurarea, CWP ar avea nevoie de suficiente fonduri proprii și de o aprovizionare fiabilă cu materii prime.

67 Ținând seama, pe de o parte, de creșterea ofertei și cererii în noile Länder și, pe de altă parte, de creșterea capacității producătorilor comunitari și a concurenței cu producătorii originari din țări terțe, restructurarea CWP nu pare să aibă, potrivit guvernului german, niciun efect negativ asupra industriei comunitare. Într-adevăr, reclamanta nu a reușit să dovedească o legătură de cauzalitate între ajutoarele acordate pentru CWP și pierderea cotei de piață pe care pretinde că a suferit-o. O astfel de legătură ar fi imposibilă: având o cotă de piață de 5 % în Germania, CWP nu se putea afla la originea scăderii prețurilor după 1990. Ținând seama de faptul că planul de restructurare nu prevedea o creștere a capacității sale, nici conduita CWP și nici privatizarea sa din 1994 nu prezenta riscuri pentru piața acidului fosforic și cea a derivaților acestuia.

68 Guvernul german adaugă că i-a comunicat Comisiei informațiile care demonstrează fezabilitatea proiectului de restructurare. DLM, o firmă de consultanță, a estimat costul

investițiilor pentru trecerea la procedeul umed la 6,2 milioane DEM, sumă confirmată de ofertele constructorilor primite de CWP. Rentabilitatea instalației care utilizează procedeul umed a fost confirmată ulterior de DLM, cele două raporturi ale acesteia fiind comunicate Comisiei de către guvernul german, sub formă de extrase. În plus, reclamanta nu poate fi afectată de modificările aduse metodei de producție a CWP.

69 Piața produselor în cauză a fost dominată multă vreme de un oligopol alcătuit din șapte mari producători europeni, printre care se numără și reclamanta. De curând, anumiți producători, în special reclamanta, și-au mărit capacitatea de producție construind noi unități de producție. Acest fenomen, asociat cu intrarea pe piață a unor operatori noi stabiliți în Europa Centrală, a condus la o creștere a concurenței și la o evoluție uneori spectaculoasă a prețurilor.

— Constatările Tribunalului

70 Pentru a fi declarate compatibile cu articolul 92 alineatul (3) litera (c) din tratat, ajutoarele pentru întreprinderile în dificultate trebuie să fie legate de un plan de restructurare având ca obiectiv să reducă sau să reorienteze activitățile acestora (a se vedea Hotărârea Curții din 14 septembrie 1994, Spania/Comisia, C-278/92–C-280/92, Rec., p. I-4103, punctul 67). Astfel, orientările prevăd, la punctul 2.1, că „o restructurare trebuie să facă parte dintr-un plan fezabil, coerent și amplu, menit să asigure viabilitatea pe termen lung a unei întreprinderi”.

71 Pentru a nu ridica obiecții împotriva proiectelor de ajutoare fără a deschide procedura oficială de investigare, Comisia trebuie, în mod necesar, să fie în măsură să aprecieze, în conformitate cu dispozițiile punctului 3.2.2 din orientări, capacitatea planului de restructurare de a restabili într-un termen rezonabil viabilitatea pe termen lung a întreprinderii pe baza unor ipoteze realiste în ceea ce privește viitoarele sale condiții de exploatare. Este adevărat că, în cazul întreprinderilor mici și mijlocii sau al întreprinderilor cu sediul în regiuni asistate, se prevede în mod expres posibilitatea relaxării anumitor criterii (punctele 3.2.3 și 3.2.4 din orientări), în special în ceea ce privește cerința reducerii capacității în cazul unei piețe care prezintă o supracapacitate structurală. Totuși, contrar a ceea ce pare să susțină Comisia, o astfel de posibilitate excepțională nu contestă cerința principală referitoare la prezentarea unui plan de restructurare coerent și fezabil care să permită restabilirea viabilității întreprinderii.

72 În conformitate cu Decizia, problemele societății CWP legate de aprovizionarea cu fosfor elementar au condus la o deteriorare a situației sale financiare. De aceea, baza planului de restructurare finanțat de autoritățile germane constă în achiziționarea unui aparat — „procesorul chimic” — destinat să permită trecerea ireversibilă a CWP de la așa-numita metodă „termică” de producere a acidului fosforic la așa-numita metodă „umedă”. Conform Deciziei, această transformare trebuie să îi permită societății CWP, în amonte, să nu mai depindă de aprovizionarea sa cu fosfor elementar și, în aval, să își extindă oferta de produse derivate din fosfor.

73 Astfel, conform Deciziei, planul de restructurare se bazează în principal pe măsuri de ordin tehnic. În consecință, obiecțiile referitoare la dificultățile generate de aprecierea contribuției acestor măsuri la restabilirea viabilității întreprinderii sunt relevante având în vedere că vizează să demonstreze că Comisia nu dispunea de suficiente informații pentru a se pronunța asupra compatibilității ajutoarelor în cauză cu piața comună, fără a iniția procedura oficială de investigare a ajutoarelor.

74 Este necesar să se constate că descrierea din Decizie a măsurilor de restructurare proiectate de CWP nu este conformă cu înșiși termenii planului de restructurare. Fiind chestionată de

Tribunal în acest sens, Comisia a inclus în dosar două documente redactate de directorii CWP, documente care, conform pârâtei, constituie planul de restructurare al întreprinderii.

75 Primul document, datat 29 mai 1996 și intitulat „Un nou concept privind continuarea activităților CWP, întreprindere care a achiziționat divizia derivaților din fosfor al societății Stickstoffwerke AG Wittenberg”, conține o prezentare a strategiei de restructurare a CWP. Aceasta are, în esență, două obiective: pe de o parte, extinderea bazei de materii prime și, pe de altă parte, extinderea domeniilor de activitate ale întreprinderii (pagina 1 din documentul din 29 mai 1996). Astfel, în documentul respectiv, producerea de săruri de fosfor de calitate alimentară și adăugarea unui nou sistem de producție, care se bazează pe procedeul de fabricare umed, sunt avute în vedere ca rezultat final al unui program de investiții.

76 Totuși, acest document nu prevede nicăieri renunțarea la procedeul termic de producție. Dimpotrivă, se preconizează să se profite de situația privilegiată a CWP pe piața fosforului elementar, CWP fiind, împreună cu Thermphos (Țările de Jos), singura întreprindere din Comunitate care dispune de o instalație de tratare a acestui element. Planul prevede crearea, în paralel, a două sisteme de producție: unul bazat pe fosforul elementar și procedeul termic, celălalt bazat pe fosforul brut și procedeul umed. Astfel, în plan sunt definite șapte măsuri cu scopul de a „profita de oportunitățile oferite de piețe, folosind echipamentele tehnice existente”. Este vorba despre următoarele măsuri:

„1. Producerea de acid fosforic de înaltă calitate, pe bază de fosfor elementar.

2. Producerea de derivați ai fosforului, care pot fi fabricați numai pe bază de fosfor elementar. Este vorba despre produse precum pentoxidul de fosfor, acidul fosforic, acidul hipofosforos și hipofosfiții.

3. Producerea de fosfor epurat, destinat aplicațiilor care au cerințe stricte din punct de vedere chimic și comerțul cu fosfor elementar importat din Kazakhstan și China, la concurență cu singurii producători europeni.

4. Producerea de fosfați pe bază de acid fosforic folosind procedeul termic și respectând cele mai stricte standarde de calitate. Lărgirea gamei prin introducerea unor produse cu o valoare adăugată considerabilă (produse speciale destinate industriei alimentare).

5. Producerea de fosfați de calitate tehnică, pe baza acidului fosforic achiziționat, folosind procedeul umed.

6. Fabricarea altor produse decât fosforul și acidul fosforic folosind echipamentele tehnice existente.

7. Tratarea acizilor reziduali, recuperarea materiilor prime chimice din reziduurile de producție, folosind resursele disponibile în întreprindere.” (Pagina 4 din documentul din 29 mai 1996.)

77 Din al doilea document, din data de 16 octombrie 1996, intitulat „Propunere privind supraviețuirea pe termen lung a întreprinderii CWP, însoțită de un plan de investiții și finanțare”, reiese că finanțatorii CWP au refuzat susținerea integrală a programului de investiții propus inițial pentru a sprijini aceste măsuri. De aceea, CWP a definit, în acest al doilea document, investițiile prioritare și modalitatea de finanțare a acestora, fără însă a readuce în discuție strategia stabilită anterior. Printre aceste investiții se numără modificarea instalației existente pentru a permite transformarea acidului fosforic în săruri de fosfor. În

ceea ce privește achiziționarea unei instalații de producție care utilizează procedeul umed, în document se precizează următoarele: „[C]elelalte calcule privind instalația de extracție [procedeul umed] propusă nu au condus la un rezultat pozitiv”. Din al doilea document, din data de 16 octombrie 1996, reiese că nu se preconizează renunțarea la procedeul termic.

78 Astfel, există o contradicție evidentă între conținutul acestor documente și Decizie, conform căreia CWP a intenționat să renunțe la utilizarea fosforului elementar și a procedeuului termic datorită achiziționării unui „procesor chimic”, care îi permite în același timp să își rezolve problemele de aprovizionare și să își lărgescă gama de produse. O astfel de contradicție permite, cel puțin, să se ajungă la concluzia că, la data adoptării Deciziei, Comisia nu dispunea de suficiente informații pentru a putea considera că problema capacității planului de restructurare de a permite restabilirea viabilității CWP nu genera dificultăți serioase.

79 În plus, această concluzie este confirmată de alte elemente invocate de reclamantă în sprijinul obiecțiilor sale împotriva aprecierii de către Comisie a măsurilor tehnice destinate să permită restructurarea CWP. De fapt, reclamanta a prezentat, între altele, un raport de expertiză din 21 septembrie 1998, întocmit de domnul Leenaerts, profesor la Facultatea de Științe Aplicate din cadrul Universității Catolice din Louvain. În urma lecturii acestui raport, trebuie să se constate că schimbarea procedeuului de fabricare, astfel cum este descris de Comisie, este considerată de către un specialist al industriei acidului fosforic ca fiind în mod evident nefezabilă.

80 Într-adevăr, punctul 3.2 din raport este formulat astfel: „[P]rocedeul de fabricare a acidului fosforic purificat, bazat pe combustia fosforului, este fundamental diferit de procedeul umed, care utilizează acidul fosforic brut din procesul umed și presupune extracția lichid-lichid. Diferențele, atât conceptuale, cât și legate de construcție, între cele două tipuri de unitate de producție exclud posibilitatea trecerii de la un proces la celălalt prin simpla înlocuire a unui procesor chimic. [...] Este evident că nu există o soluție intermediară sau mixtă între o uzină care utilizează procedeul termic și o uzină de purificare a acidului fosforic care utilizează procedeul umed. La primul punct din raport se precizează faptul că, „în măsura în care proiectul descris de Comisie la punctul 42 din memoriul său nu indică prezența etapelor de pre-tratare și de post-tratare, este evident că instalația propusă nu este adecvată pentru producerea de acid fosforic purificat de calitate alimentară”. În ceea ce privește rentabilitatea instalației, autorul raportului concluzionează, la punctul 2, că, „în proiectul CWP, capacitatea declarată de 20 000 t P₂O₅/an se situează net sub pragul de competitivitate și rentabilitate”. În cele din urmă, la punctul 4 din raportul său, expertul exclude categoric posibilitatea utilizării unuia dintre cuptoarele CWP pentru arderea deșeurilor provenite de la o uzină care produce acid fosforic folosind procedeul umed. Trebuie să se admită faptul că raportul susține în mod foarte convingător argumentele reclamantei.

81 Comisia susține, în esență, că a acționat cu toată diligența care se impunea. În această privință, Comisia se justifică prin două documente comunicate de Republica Federală Germania, care i-au permis să risipească orice îndoială pe care ar fi putut să o aibă cu privire la proiectul de ajutoare. În primul rând, este vorba despre opinia din data de 21 octombrie 1997 a firmei de consultanță în materie de management, Roland Berger. Extrasul din această opinie, adăugat la dosar, se limitează la un diagnostic al întreprinderii și o prezentare a măsurilor de restructurare posibile. Autorul recomandă schimbarea metodei de producție și definește în linii mari restructurarea activităților CWP, mulțumindu-se doar să schițeze opțiunile strategice, fără să examineze fezabilitatea tehnică sau costul măsurilor avute în vedere. Având în vedere lipsa de precizie a documentului în cauză, Comisia nu poate pretinde

că acesta a condus-o la concluzia că planul de restructurare oferea societății CWP posibilitatea de a-și recăpăta viabilitatea.

82 În continuare, Comisia invocă un raport al firmei DLM, care, deși nu este menționat în Decizie, conține toate informațiile referitoare la fezabilitatea și costurile unei schimbări a metodei de producție. Extrasul din acest raport, adăugat la dosar, constă într-un tabel recapitulativ al costurilor de fabricare a acidului fosforic prin procedeul umed. Totuși, extrasul respectiv nu conține nicio informație referitoare la fezabilitatea schimbării procedeeului de fabricare, examinată în Decizie, astfel încât acesta nu permite respingerea dovezilor prezentate de reclamantă în ceea ce privește dificultățile serioase create de aprecierea capacității planului de restructurare de a restabili viabilitatea CWP.

83 În cele din urmă, în ședință, Comisia a precizat că procesorul chimic menționat în Decizie a fost pus la punct și trebuia să fie brevetat de societatea Vopelius Chemie, caracteristicile sale tehnice fiind protejate de secretul industrial. Prin urmare, reclamanta nu este în măsură să conteste credibilitatea proiectului CWP, având în vedere că nu cunoaște tehnologia pe care se bazează acesta. În plus, atât Comisia, cât și intervenienta, consideră că reclamanta nu poate, prin argumente tehnice, să oblige CWP să dezvăluie secrete industriale.

84 Acest argument nu poate fi acceptat. Comisia s-a limitat la a invoca, într-un mod general și abstract, caracterul confidențial al informațiilor care îi sunt utile pentru apărare, fără a aduce însă în sprijinul alegărilor sale elemente concrete care să pună la îndoială valoarea probatorie a dovezilor prezentate de reclamantă. Este adevărat că, în temeiul articolului 214 din Tratatul CE (devenit articolul 287 CE), Comisia este obligată să nu divulge terților informații care, prin natura lor, constituie secret profesional și, în special, datele referitoare la funcționarea internă sau la tehnologia unei întreprinderi care beneficiază de ajutoare de stat. Cu toate acestea, Comisia nu se poate prevala de obligația sa de a respecta secretul profesional într-o asemenea măsură încât să priveze de substanță normele privind sarcina probei, în detrimentul dreptului la apărare al părților interesate. În măsura în care Comisia dorea să susțină că informațiile referitoare la tehnologie, utilizată în scopul restructurării CWP, aveau un caracter confidențial, era de competența acesteia să precizeze motivele unei astfel de confidențialități pentru ca Tribunalul să își poată exercita controlul.

85 Pe baza elementelor precedente, este necesar să se concluzioneze că există dovezi care stabilesc faptul că, din lipsa unei informări coerente și suficient de nuanțate, Comisia nu era în măsură să depășească, la finalul evaluării sale preliminare, dificultățile legate de aprecierea caracterului realist al măsurilor de restructurare în cauză.

Cu privire la dovezile dificultăților serioase legate de durata și circumstanțele procedurii preliminare

— Argumentele părților

86 Reclamanta consideră că, în cadrul verificării existenței unor dificultăți serioase, instanța comunitară trebuie să acorde o atenție deosebită intervalului de timp dintre notificarea unui plan de ajutoare și decizia Comisiei. Acest interval nu trebuie să depășească perioada necesară în mod normal pentru o evaluare preliminară efectuată în temeiul articolului 93 alineatul (3) din tratat (a se vedea Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior). Reclamanta amintește că, de la pronunțarea Hotărârii Curtții din 11 decembrie 1973, Lorenz (120/73, Rec., p. 1471), obligația de suspendare a executării măsurilor de ajutoare propuse nu poate, în principiu, să depășească două luni, ceea ce obligă Comisia să desfășoare procedura preliminară în acest

termen. În speță, s-au scurs opt luni între notificare și Decizie, ceea ce demonstrează că nu era evident, la prima vedere, faptul că ajutorul în cauză era compatibil cu piața comunitară.

87 În plus, consultările care au avut loc între Comisie și autoritățile germane demonstrează existența unor dificultăți care trebuiau să fie examinate în cadrul procedurii oficiale. Într-adevăr, orice demers al Comisiei care depășește o simplă solicitare de precizări privind proiectul notificat ar implica inițierea procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din tratat (a se vedea Hotărârea Matra/Comisia, citată anterior, punctul 38). În speță, Comisia și guvernul german au luat legătura în repetate rânduri. În special, corespondența cu guvernul german, ulterioară reuniunii dintre reclamantă și Comisie, constituie mai mult decât o simplă solicitare de precizări. Aceste contacte au fost motivate parțial de îngrijorarea exprimată de concurenți, printre care și reclamanta. Necesitatea Comisiei de a căuta asigurări și garanții din partea autorităților germane, în săptămânile care au precedat adoptarea Deciziei, ar dovedi faptul că nu era evident, la prima vedere, că proiectul de ajutoare era compatibil cu piața comună. Faptul de a autoriza Comisia să consulte în mod repetat autoritățile naționale în cauză, fără a iniția procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din tratat, ar însemna să i se permită să profite de lipsa de transparență a procedurii preliminare pentru a rezolva dificultățile considerabile care justifică angajarea unei dezbateri cu terții.

88 Comisia subliniază că este evident faptul că termenul de gândire menționat în Hotărârea Lorenz, citată anterior, începe să curgă după ce au fost adunate toate elementele necesare pentru adoptarea deciziei. În speță, Comisia consideră că a adoptat Decizia la câteva săptămâni după ce a primit de la autoritățile germane ultimele informații de care avea nevoie, astfel încât argumentele reclamantei nu sunt întemeiate.

89 Poziția reclamantei, care consideră că procedura de la articolul 93 alineatul (2) din tratat trebuie să fie inițiată automat la sfârșitul perioadei de două luni menționate în Hotărârea Lorenz, citată anterior, nu ține seama de imperfecțiunile practicii notificărilor și ar îngreuna inutil procedura decizională dând naștere unor suspendări nejustificate ale măsurilor de ajutor.

90 Comisia amintește că Decizia a fost adoptată la 16 decembrie 1997, cu puțin timp înainte de vacanța de sfârșit de an. Pentru serviciile Comisiei, datele începerii vacanței de vară și a celei de sfârșit de an pot constitui termene limită pentru soluționarea problemelor curente. Înaintea acestor perioade de vacanță, ar putea fi necesară accelerarea soluționării dosarelor. Nu există bază juridică pentru examinarea plângerilor pe parcursul procedurii preliminare.

91 Republica Federală Germania consideră că intervalul de timp dintre notificare și Decizie nu poate fi interpretat ca fiind un indiciu al îndoielilor privind compatibilitatea ajutoarelor cu piața comună. Dimpotrivă, constrângerile impuse întreprinderii beneficiare în cursul unei proceduri preliminare, întotdeauna de lungă durată, nu justifică inițierea procedurii de la articolul 93 alineatul (2) din tratat în cazul în care, precum în speță, Comisia a fost în măsură să aprecieze circumstanțele și consecințele previzibile ale acordării de ajutoare pentru CWP și în cazul în care nu pare că vor fi prejudiciate interesele legitime ale terților.

— Constatările Tribunalului

92 Este necesar să se stabilească dacă, în speță, durata procedurii urgentate de Comisie a depășit în mare măsură ceea ce implică în mod normal o primă evaluare efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 93 alineatul (3) din tratat.

93 În ceea ce privește, în primul rând, intervalul de timp dintre notificarea proiectului de ajutoare și Decizie, Tribunalul a avut ocazia să amintească, la punctul 102 din Hotărârea din

10 mai 2000, SIC/Comisia (T-46/97, Rec., p. II-2125), că expirarea unui termen care depășește în mare măsură ceea ce implică în mod normal o primă examinare efectuată în conformitate cu dispozițiile articolului 93 alineatul (3) din tratat poate, împreună cu alte elemente, să conducă la recunoașterea faptului că au fost întâmpinate de către Comisie dificultăți serioase de apreciere care necesită inițierea procedurii prevăzute la articolul 93 alineatul (2) din tratat (Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior, punctele 15 și 17).

94 Pentru a aprecia dacă o astfel de perioadă constituie un indiciu al unor dificultăți serioase, trebuie să se facă referire la normele interne ale Comisiei.

95 Comisia a precizat termenul în care examinează proiectele de ajutoare care îi sunt notificate de statele membre în temeiul articolului 93 alineatul (3) din tratat în scrisoarea din 2 octombrie 1981 adresată statelor membre („Norme aplicabile ajutoarelor de stat, Situația la 30 iunie 1998”, *Dreptul concurenței în Comunitățile Europene*, volumul II A, p. 101). La punctul 2 din scrisoare Comisia precizează că dispune, „pentru a efectua o evaluare preliminară a proiectelor notificate, de un termen de reflecție și de investigare, stabilit la două luni de către Curtea de Justiție a Comunităților Europene”. În plus, la punctul 3 litera (b) aceasta precizează: „Notificarea este incompletă atunci când nu conține toate elementele necesare pentru ca serviciile Comisiei să își poată forma o primă opinie cu privire la conformitatea acestor cazuri cu tratatul, iar Comisia poate solicita informații suplimentare în decurs de cincisprezece zile lucrătoare de la data notificării. Termenul începe să curgă abia după ce au fost primite informațiile suplimentare solicitate. Se trimite un aviz de primire, în care se precizează data relevantă.”

96 Comisia și guvernul german au recunoscut că notificarea proiectului de ajutoare pentru CWP, primită integral la 15 aprilie 1997, făcuse obiectul unei scrisori anterioare, din data de 7 martie 1997, însă nu au fost în măsură să precizeze data exactă.

97 În temeiul măsurilor de organizare a procedurii, Tribunalul a solicitat Comisiei să prezinte, în cadrul dezbaterilor, avizul de primire în care se precizează data relevantă pentru calcularea duratei investigării preliminare, aviz menționat în scrisoarea din 2 octombrie 1981 adresată statelor membre. Drept răspuns, Comisia a prezentat trei scrisori din 14 mai, 22 iulie și 4 noiembrie 1997. Doar prima dintre aceste scrisori include o confirmare de primire. Indiferent de data la care Comisia a fost sesizată, pentru prima dată, cu privire la proiectul de ajutoare pentru CWP, s-au scurs șapte luni între avizul de primire din 14 mai 1997 și Decizie. O astfel de perioadă depășește, în mod evident, perioada pe care Comisia este obligată să o respecte, în principiu, pentru încheierea investigării sale preliminare.

98 În al doilea rând, în ceea ce privește circumstanțele în care s-a desfășurat procedura, trebuie să se precizeze că, în conformitate cu finalitatea articolului 93 alineatul (3) din tratat și cu obligația de bună administrare a Comisiei, aceasta poate, în cadrul procedurii preliminare, să fie nevoită să solicite informații suplimentare statului care a efectuat notificarea (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Matra/Comisia, citată anterior, punctul 38). Deși nu sunt o dovadă a existenței unor dificultăți serioase, astfel de solicitări, asociate duratei investigării preliminare, pot să constituie un indiciu în acest sens.

99 În conformitate cu obligația de cooperare loială, exprimată în special la articolul 5 din Tratatul CE (devenit articolul 10 CE), statul notificator și Comisia trebuie să colaboreze cu bună credință pentru a-i permite acestuia să depășească dificultățile cu care se poate confrunta la investigarea unui proiect de ajutoare notificat în cadrul procedurii de la articolul 93 alineatul (3) din tratat (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 23 februarie 1995, Comisia/Italia, C-349/93, Rec., p. I-343, punctul 13). Astfel, statul membru care are un

proiect de acordare a unor ajutoare pentru o întreprindere în dificultate este obligat să îi trimită Comisiei planul de restructurare al acestei întreprinderi și să răspundă la cererile de informații suplimentare ale Comisiei în cazul în care aceasta nu dispune de elementele necesare pentru adoptarea unei decizii.

100 Statul membru care notifică în mod incomplet Comisiei un proiect de ajutoare, în temeiul articolului 93 alineatul (3) din tratat, și, în consecință, se arată reticent să furnizeze informațiile utile Comisiei, în pofida cererilor sale repetate, este răspunzător pentru prelungirea procedurii de investigare. O astfel de prelungire poate constitui, prin însăși natura sa, un indiciu cu privire la existența unor dificultăți serioase, iar Comisia nu se poate prevala de faptul că statul notificator este răspunzător pentru această situație. Într-adevăr, faptul de a admite o astfel de posibilitate ar priva terții interesați de garanțiile procedurale care le sunt conferite la articolul 93 alineatul (2) din tratat; pe de o parte, Comisiei i s-ar permite să se bazeze pe conduita sau neglijența statului notificator pentru anularea obiectului articolului 93 alineatul (3) din tratat, care îi impune deschiderea procedurii oficiale de investigare și, pe de altă parte, statului membru i s-ar permite să se sustragă de la obligația sa de cooperare loială.

101 În speță, în scrisoarea sa din 14 mai 1997, prin care se confirma primirea notificării proiectului de acordare a ajutoarelor pentru CWP, Comisia a considerat că nu dispunea de toate informațiile necesare pentru a se pronunța asupra compatibilității ajutoarelor cu piața comună. Aceasta i-a solicitat guvernului german să îi furnizeze informații suplimentare privind fezabilitatea și finanțarea schimbării metodei de producție propuse de CWP, precum și privind analizele pieței, perspectivele de restabilire a viabilității și dezvoltarea capacității întreprinderii.

102 În pofida răspunsurilor oferite de guvernul german într-o scrisoare din 10 iulie 1997, Comisia nu a considerat că era în măsură să adopte o decizie, având în vedere că nu dispunea de toate informațiile necesare. Prin scrisoarea din 22 iulie 1997, aceasta a chestionat așadar pentru a doua oară guvernul, în special cu privire la perspectivele de supraviețuire pe termen lung ale societății CWP și la proporționalitatea ajutoarelor propuse. În plus, prin faxul din 30 iulie 1997, Comisia a adresat în mod neoficial pentru BvS o cerere de informații suplimentare, al cărei conținut este, în esență, identic cu al celei din 14 mai 1997. Este necesar să se deducă din aceste documente că, la 30 iulie 1997, guvernul german nu furnizase încă informațiile solicitate de Comisie încă din 14 mai 1997.

103 Prin scrisoarea din 2 septembrie 1997, guvernul german a răspuns la a doua cerere de informații suplimentare. Comisia a adăugat la dosar o copie a scrisorii în cauză și a anumitor anexe la aceasta, primite chiar în ziua respectivă prin fax. Aceste documente sunt identice cu cele anexate la scrisoarea din 10 iulie 1997, drept răspuns la prima cerere de informații suplimentare a Comisiei. În absența unor probe contrare prezentate de Comisie, trebuie să se deducă faptul că guvernul german nu a comunicat informațiile suplimentare solicitate, astfel încât, la primirea scrisorii din 2 septembrie 1997, Comisia nu dispunea încă de răspunsuri satisfăcătoare la întrebările sale din 14 mai 1997 privind fezabilitatea schimbării tehnice propuse, analiza pieței, restabilirea viabilității și dezvoltarea capacității de producție a CWP, precum și proporționalitatea ajutoarelor în litigiu.

104 În plus, în cursul procedurii, două întreprinderi concurente ale CWP și-au exprimat opinia, fără însă a depune plângeri oficiale. La 17 iunie 1997, Budenheim, o întreprindere germană, a informat Comisia despre îngrijorarea sa referitoare la o eventuală acordare de ajutoare pentru concurența sa CWP. La 24 iulie 1997, reclamanta a întreprins un demers similar. Pe baza informațiilor obținute la 30 septembrie și 8 octombrie 1997, în timpul unor discuții separate cu aceste întreprinderi, Comisia a adresat guvernului german o a treia cerere

de informații la 4 noiembrie 1997. Astfel, la mai mult de două luni de la primirea răspunsului guvernului german la a doua cerere de informații suplimentare, Comisia i-a precizat acestuia că investigarea proiectului de ajutoare pentru CWP „ridicase alte probleme” la care trebuia să răspundă în mod imperativ. Aceasta a adresat mai multe întrebări privind fezabilitatea și rentabilitatea schimbării metodei de producție și a solicitat precizări cu privire la dezvoltarea capacității de producție, problemele de aprovizionare, precum și la posibila acordare de alte ajutoare în favoarea CWP.

105 În urma acestei a treia solicitări oficiale de informații suplimentare, Comisia și reprezentanții guvernului german s-au reunit la 24 noiembrie 1997. Procedura orală a permis să se stabilească faptul că abia cu ocazia celei de a treia reuniuni Comisia a putut lua cunoștință de cele două documente pregătite de directorii CWP și datele 26 mai și 16 octombrie, documente care, conform reclamantei, constituie planul de restructurare (a se vedea punctele 74–77 de mai sus). În plus, la această reuniune, guvernul german i-a predat Comisiei raportul firmei Roland Berger din data de 21 octombrie 1997.

106 În cele din urmă, din răspunsurile scrise ale părților la întrebările Tribunalului reiese că, la cererea Comisiei, BvS i-a adresat acesteia la 11 decembrie 1997 o scrisoare primită de la CWP în care se afirma că, în urma restructurării, capacitatea sa anuală de producție pentru acidul fosforic nu va crește, ci va rămâne la 40 000 tone P_2O_5 .

107 Din această cronologie reiese că aprecierea proiectului de ajutoare pentru CWP a ridicat probleme încă de la notificarea sa. În cursul celor opt luni de la notificarea Deciziei, Comisia a chestionat oficial guvernul german în trei rânduri și două concurențe și-au exprimat îngrijorarea. Guvernul german nu i-a trimis Comisiei informațiile utile pentru evaluarea sa, în pofida cererilor repetate ale acesteia din urmă. În special, abia la șapte luni de la notificarea proiectelor de ajutoare guvernul german i-a predat Comisiei planul de restructurare pe care ajutoarele sunt destinate să îl finanțeze. Comisia a depășit astfel termenele recomandate, pe care le-a stabilit pentru investigarea proiectelor de ajutoare care îi sunt notificate. Guvernul german i-a răspuns Comisiei într-un termen care a depășit perioada stabilită de aceasta. Ținând seama de aceste elemente, este necesar să se admită că procedura desfășurată de Comisie a depășit, în speță, în mare măsură ceea ce implică în mod normal o primă examinare efectuată în cadrul dispozițiilor articolului 93 alineatul (3) din tratat și, prin urmare, acest fapt constituie un indiciu care dovedește existența unor dificultăți serioase.

108 Astfel, există indicii obiective și concordante, care demonstrează că adoptarea de către Comisie a deciziei sale de a nu ridica obiecții împotriva proiectului de acordare de ajutoare pentru CWP s-a bazat pe o cunoaștere insuficientă a faptelor. Deși aprecierea compatibilității ajutoarelor în cauză cu piața comună a ridicat dificultăți serioase, Comisia nu a inițiat procedura menționată la articolul 93 alineatul (2) din tratat și nu a obținut informații mai ample prin consultarea părților interesate. Prin urmare, Decizia trebuie anulată, fără a fi necesară pronunțarea unei hotărâri cu privire la celelalte motive, obiecții și argumente ale reclamantei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

109 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

110 În speță, întrucât Comisia a căzut pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor aferente procedurii ordonanței președințiale, conform pretențiilor reclamantei.

111 În conformitate cu articolul 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură al Tribunalului, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Republica Federală Germania va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă)

hotărăște:

- 1) Anulează Decizia Comisiei din 16 decembrie 1997 de a nu ridica obiecții în privința acordării de ajutoare de către Republica Federală Germania pentru Chemische Werke Piesteritz GmbH.**
- 2) Obligă Comisia la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de reclamantă în acțiunea principală și în procedura ordonanței președințiale.**
- 3) Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.**

García-Valdecasas Lindh Cooke

Vilaras Forwood

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 15 martie 2001.

Grefier
H. Jung

Președinte
P. Lindh